

[Ebba Strange.]

nødt til at stikke af hjemmefra, og så bliver de hentet og bragt tilbage, og så bliver de nødt til at stikke af én gang til. Forældrene kan forlange, at de skal blive hjemme, men de kan jo ikke holde på dem alligevel.

Forespørgselsdebatten indeholder en anklage mod et bestemt børneværn og derigennem mod flere andre børneværn. Det er da nok rigtigt, at børneværnene ikke altid har optrådt korrekt, og at der er blevet begået fejl fra børneværnenes side, når man har skullet tage stilling til at iværksætte foranstaltninger over for børn. Det hænger nok sammen med, at der også ofte er uoverensstemmelser mellem de normer og de tanker om opdragelse, der ligger i hjemmene, og de normer og de tanker om opdragelse, der ligger hos børneværnsmedlemmerne. Men jeg mener, at den retsbeskyttelse, der eksisterer, stort set har beskyttet os mod alt for store fejltagelser.

Men selvfølgelig skal vi følge de ting, der sker, opmærksomt, og det mener jeg også bliver gjort. Bl. a. vil jeg godt starte med at sige, at jeg mener, der en indtrådt en ændring i mange børneværns holdning i løbet af de senere år, bl. a. den ændring, at børn selv i højere grad har kunnet henvende sig til børneværnet og få hjælp til bolig, tøj, uddannelse osv., selv om de ikke har haft deres forældre i ryggen. Også den forbedring, der ligger i bistandsloven i forhold til lov om børne- og ungdomsforsorg, hvor børnene nu selv skal have lejlighed til at udtale sig i fjernelsessager, finder jeg, når det drejer sig om beskyttelse af børnene, er et fremskridt.

Der er naturligvis ingen af os, der er tilhængere af tvangsfjernelser. Vi er vel ikke tilhængere af tvang i forbindelse med mennesker i det hele taget. I al almindelighed anser vi det også for det mest naturlige, at børn vokser op sammen med de mennesker, der har født dem, og som er deres forældre. Det er også især for de yngre børn bedst, at de ikke flyttes rundt fra det ene sted til det andet, men kan vokse op i trykthed og stabilitet i det miljø, de er født ind i. Med hensyn til de større børn mener jeg som sagt, der burde være større muligheder for, at de kunne flytte rundt og bo andre steder, fordi der opstår så tit konflikter.

Det er vigtigt at anskue hele det her meget, meget komplicerede, meget ømtålige emne

i en meget større sammenhæng. Hvorfor er det så svært at være forældre i dag? Hvorfor er det så svært, at det offentlige ofte føler sig foranlediget til at anbefale en anbringelse uden for hjemmet? Der er jo ingen, der gør det for fornøjelsens skyld, der er jo ingen, der bare gør det for at få børnehjemmene eller plejehjemmene fyldt op. Der ligger jo altid en eller anden indstilling bagved om, at det er af hensyn til barnets tarv.

Jeg kan ikke lade være med, hvad også hr. Tastesen var inde på, at sige, at den ændring, der er sket i det politiske klima i dette land, efter at hr. Wamberg og hans parti har fået sæde i dette folketing, jo ikke har gjort livet for børnefamilierne lettere. Arbejdsløshed, stigende huslejer, nedskæring af børnetilskuddene, forringelse af standarden i daginstitutionerne, alle disse ting er med til at gøre familiernes liv vanskeligere. Det er simpelt hen børnefamilierne, der har måttet betale den højeste pris for de såkaldte skattelettelser, som fremskridtspartiet har slået på tromme for i dette land. Derfor var der måske, sådan som situationen er i dagens Danmark, mere grund til at spørge ministeren, hvad hun kunne gøre for at beskytte forældre mod hr. Wamberg, men det er måske nok lidt svært at svare på.

Hvis hr. Wambergs parti havde fået magt, som det havde agt, så ville vi heller ikke have haft paragraffen i bistandsloven om forebyggende og opsøgende arbejde. Det er den eneste paragraf, der, hvis den anvendes rigtigt, kan give os mulighed for at få antallet af fjernelser sat ned. Desværre lykkedes det ikke for SF og DKP at få en finansiering igennem, som ville gøre, at kommunerne fik tilskud til deres opsøgende og forebyggende arbejde. Det vil sige, at det forebyggende og opsøgende arbejde, kommunerne skal foretage, skal de selv betale, det er for egen regning, og det kan blive svært i disse tider, hvor kommunerne har så meget andet at bruge deres socialbudget til. At det forebyggende arbejde også efter socialministerens cirkulære er højt prioriteret, er der ingen tvivl om, og det er jo netop det, hr. Wamberg angriber, men det er den eneste måde, vi kan undgå for mange tvangsfjernelser på.

Også den aktuelle sag, som hr. Wamberg henviser til — jeg kender den ikke i detaljer,